

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: I Kabinettet

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "I Kabinettet", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 412. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58522/facsimile.pdf>
(tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Dansen er hans Vinger,
Tonerne hans Stav,
Blikket, det er Pilen,
ham Moderen gav.

Dog igen tilbage
til Raadstuens Hal! —
Vi vil se lidt nærmere
det straalende Bal.
Hist et Vindve lyser
med halvdæmpet Skær,
det tør vel i Mørket
man vove sig nær.

Digteren med Aander
staar lønligt i Pagt;
Asmodæus laaner
ham ofte sin Magt.
Tidt et Drama bliver,
paa Scenen forstilt,
først i rette Alvor
bag Kulisserne spilt.

I KABINETTET.

Fjernet fra den lyse Balsal,
fra Musikkens Larm og Bulder,
skærmet mod hvert Spejderøje
ved de frynseklædte Forhæng,
ligger, som en Tempelcelle
i sin Stilhed — Kabinettet.

Træd blot ind! Her er jo ingen.
Alt er tyst — kun Springvandsstraalen
falder med en sagte Plasken
ned i Blomsterkummens Hulhed,
og i Nichen, smykt med Vedbend,
straaler, lænet til sin Bue,
sejersglad og sejersrolig,
med et Smil Amor triumphant.
Han har sejret over Vintren!
Blot et Vink, og Hyacinter,
Krokus og den bly Narcissus
fletted sig imellem Myrtens
blanke Blad og Vedbendrankens
lyse Løv, som Hjerter formet.
Blot et Aandepust, og Luften
tog en Vellugt som af Roser,
og hen under Loftet flager
om den lyserøde Lampe
Længsler, Suk og lette Drømme,
som ved Vaartid Sommerfugle.

Saadan har han rejst sit Tempel!
Venter nu han paa sit Offer?
Thi et Offer maa der bringes
for den Fryd, han Natten skænker.

Ja, han venter! Træd tilbage,
thi den skjulte Dør bag Guden
aabnes halvt, og let hun træder
ilsomt ind i Tempelcellen.
Det er hende — Præstens Datter,
nu — o Kristendom, hvor er du? —
Amors viede Præstinde!

Blændet fast ved Overgangen
fra det stærke Lys til Lampens

matte, rosenrøde Dæmring
staar et Øjeblik hun stille,
som endnu hun sig betænkte.
Kinden blusser, Barmen bølger,
og i Blikket er der noget
tindrende, som Stjerneglimtet
i den mørke Nat derude.

Amor smiler. Men hun aner
ej engang, at Guden er der,
saa fordybet er nu Tanken
i det Budskab, som skal komme.
End engang hun ængstligt titter
rundt omkring. — Nej, der er ingen!
Ingen, uden hun og Guden,
og Dæmonerne i Luften.

Ned hun synker ved hans Billed,
og fra Barmens hvide Bølger
hæver hun det rosenrøde,
finibeskrevne Elskovsbudskab,
som en Dykker hastigt henter
fra det dybe Hav Korallen.

Guden ryster sine Vinger!
Men hun ser det øj; thi henstrakt
paa den bløde Fløjelsdivan
læser hun, med Haanden støttet
til den lille Kløft i Hagen,
disse nye Elskovsruner:

„Det hjælper ej, at du viger
for mig med ilende Fjed!
det hjælper ej, at du sniger
dig lønligt i Haven ned!

Thi jeg har plantet en Drue
— den vokser frodig og vild —
saa lidt, du dens Glød kan kuc,
som Oljen den blussende fld.

Og jeg har med højere Magter
sluttet en sælsom Pagt.
Det hjælper ej, du foragter
min Elskovs sejrende Magt.

Naar Solen synker, den blanke,
bag Havets Flade blaa,
da kommer min lønligste Tanke
og banker saa lønligt paa.

Men op maa du lukke for Tanken,
og Tanken har mig ved Haand,
da maa du dig bøje som Ranken,
du smægtende Liljevaand.

Da dysser vi dig i Slummer
med Maanskin og Nattergalsang,
og alt, hvad min Elskov rummer,
omsvæver din Tankes Gang.

Da hjælper det ej, du bæver
— vildt Blodet bryder i Brand —
af Flamme baaren, du svæver
til Elskovsdrømmenes Land.

Dér taber vi os i dunkle
Skove med sælsomme Trær;
foroven Stjernerne funkle
saa fjernt og dog saa nær.

Forneden de bly Anemoner
lyser med Øjne blaa,
og Nattergalsangen toner,
imedens vi langsomt gaa.

Og alt, som vi vandrer alene,
forvildes vi mer og mer;
bag Skovens skærmende Grene
øjnes der ingen fler.

Kun os og Nattergaltoner,
Fuldmaanen paa Himlens Blaa,
og Skovens dæmrende Kroner,
med hviskende Blade paa.

Al Elskovs bævende Smerte
bryder da frem med Magt,
og tæl til dit bankende Hjerter
føler du mit er lagt.

Da hæver Amor sin Bue,
da hører du Koggerets Klang;
det glimter i Maanens Lue
til Pilens hvislende Sang.

Men galer saa Morgenens Hane
til Kirkeklokkernes Slag,
paa Ryg af den snehvide Svane
flyr Amor den gryende Dag.

I Luften Guden sig svinger,
let, som en svævende Sky,
og hvisker fra Svanens Vinger:
„I Aften ses vi paa ny!“